

stěžovatel kožich buď zaplatí nebo vrátí. Potomní přivlastnění si peněz za kožich ztržených jest jen výsledkem tohoto od začátku zamýšleného podvodného jednání obžalovaného, jež nelze proto samostatně kvalifikovati za zločin zpronevěry, an kožich by obžalovanému nebyl svěřen bez uvedení B-a v omyl. V činu obžalovaného jest proto při správném právním posouzení spatřovati zločin podvodu. Jelikož zločin zpronevěry podléhá přísnějšímu trestu, jsa ohrožen v § 184 tr. zák. těžkým žalářem od jednoho roku do pěti let, kdežto na zločin podvodu je v § 202 tr. zák. jenom jednoduchý žalář rovněž do pěti let, je patrné, že bylo trestního zákona nesprávně použito v neprospěch obžalovaného; bylo proto podle § 290 tr. ř. rozhodnuto, jak se stalo.

#### Čís. 3847.

»Tajnou organizací« ve smyslu § 17 zák. na ochr. rep. je nejen organizace, jež se před úřady skrývá, nýbrž i ta, jež vystupuje na veřejnost, avšak předstírá při tom jiný účel, než skutečně má.

Okolnost, že elementární kursy pořádá komunistická strana a že jsou v novinách ohlašovány, nevylučuje, že jde po případě o tajnou organizaci ve smyslu § 17 zák. na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1930, Zm I 826/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. ledna 1929, jímž bylo 23 obžalovaných podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěno z obžaloby pro přečin podle § 17 čís. 1 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., — zrušil napadený rozsudek jako zmatečný, a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

#### důvodů:

Nalézací soud osvobodil obžalované od obžaloby pro přečin § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. s odůvodněním, že nenabyl přesvědčení o tom, že elementární kursy pořádané komunistickou stranou čsl., jichž se obžalovaní zúčastnili, byly tajnou organizací a že bylo účelem této organizace podvraceti demokraticko-republikánskou formu státu. Přechtením příslušných čísel »Večerníku Rudého Práva« bylo prý zjištěno, že schůze účastníků kursů byly veřejně ohlašovány a že se vědělo, že tyto kursy pořádá komunistická strana. Proto nelze prý míti za to, že šlo o tajnou organizaci. Dále nebylo prý prokázáno, že bylo účelem těchto kursů podvraceti demokraticko-republikánskou formu státu; neboť svědkové Dr František C. a Rudolf E. prý potvrdili, že, když vstoupili dne 12. února 1928 do místnosti, v níž se kursy konaly, nastalo ihned ticho a o ničem se tam již nemluvílo a nejednalo, a obžalovaní sami prý vesměs popřeli, že bylo účelem kursů podvraceti demokraticko-republikánskou formu státu, a tvrdili, že v těchto kursech byly jen obžalovaným Dr C-em vykládány jednotlivé odstavce »komunistického manifestu«. Důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. provádí zma-

teční stížnost věcně jen, pokud namítá, že skutečnosti, rozsudkem uvedené, že schůze účastníků elementárních kursů byly »Večerníkem Rudého Práva« ohlašovány a že se vědělo, že tyto kursy pořádá komunistická strana, nevylučuje, že šlo o tajnou organizaci, to proto, že »tajnou organizaci« po rozumu § 17 zák. na ochranu republiky je nejen organizace, jež se před úřady skrývá, nýbrž i taková organizace, jež vystupuje na veřejnost, avšak předstírá při tom jiný účel, nežli skutečně má. Pokud jde o věcné provádění zmatku podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., jest sice s názorem zmáteční stížnosti souhlasiti (§ 17 čís. 1, odst. 2 zák. na ochranu republiky, Milota. Zákon na ochranu republiky, str. 72), avšak zároveň zdůrazniti, že rozsudek nezjišťuje, že šlo o organizaci, jež předstírala na venek jiný účel, než skutečně měla, a že stížnost nevyvrací onou námitkou druhý důvod, jež rozsudek pro napadený zprošťující výrok uvádí, že není prokázáno, že bylo účelem řečených kursů podvracet demokraticko-republikánskou formu státu.

### Čís. 3848.

Pojem »zpracování« (§ 7 zák. o právu původském ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n.) předpokládá, že předlohou bylo cizí dílo; zpracování musí se osvědčiti jako výsledek tvůrčí činnosti zpracovatelovy.

Předmětem ochrany podle práva původcovského není látka, myšlenka literárního díla nebo jeho části o sobě, nýbrž tvůrčí a proto chráněná činnost zpracovatele jeví se v tom, jak byla tato látka ve své vnější i vnitřní formě zpracována.

Tato činnost musí býti svérázná, osobitá, nezávislá na cizím dílu, třebaš bylo předlohou; cizí dílo nesmí býti zpracovateli vodítkem, nýbrž jen podkladem pro zcela novou jeho činnost.

»Zpracováním« není pouhá reprodukce díla nebo jeho částí v zastřené formě zkratk, přídavků, přestilisace a jiných podobných změn.

Část díla je chráněna jen, vykazuje-li sama o sobě povahu autorovy samostatné tvůrčí činnosti.

Původcovským zákonem není chráněna myšlenka, fabule (na př. děje z pravěku světa vůbec), ani vědecky ustálené popisy pravěkých tvorů a zvířat, nýbrž jen individuální vytvoření originálního díla z těchto dějů a popisů.

Zánik žalobního práva podle velícího předpisu § 112 odst. druhý tr. ř. a podle § 530 tr. zák. a § 50 zákona o původském právu.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1930, Zm II 413/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 21. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zásahu do původského práva podle § 45 zákona ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmátečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.